

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Α. Κάρνου, Α.Ε.Δ.

Αγωγή αρ.: 2588/2023

Μεταξύ:

NIKOLAY SMETANYN

Ενάγοντα

-και-

1. Elena Shpakovskaya
2. Alexander Luzin

Εναγόμενων

Ημερομηνία: 19 Μαΐου 2025

Εμφανίσεις:

Για Εναγόμενους-Αιτητές: κ. ΑΝΔΡΕΑΣ Χ. ΚΥΠΡΙΖΟΓΛΟΥ και Μ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ &
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΔΕΠΕ

Για Ενάγοντα-Καθ' ου η αίτηση: κ. Α. Γεωργίου για ΦΟΙΒΟΣ, ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΛΗΡΙΔΗΣ &
ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ Δ.Ε.Π.Ε.

Ενδιάμεση Απόφαση
(Αίτηση ημερομηνίας 29.8.2024)

Έναυσμα για καταχώριση της υπό κρίση αίτησης, αποτέλεσε η έκδοση δικαστικής απόφασης ημερομηνίας 12/6/24, ερήμην των εναγομένων, δια της οποίας ακυρώθηκε και παραμερίστηκε η μεταβίβαση του ακινήτου που περιγράφεται στο Έντυπο Απαίτησης στην ως άνω Αγωγή (εφεξής: «το ακίνητο») και διατάχθηκε η επανεγγραφή του στο όνομα του ενάγοντος, ως του νόμιμου δικαιούχου και ιδιοκτήτη αυτού.

Ως προκύπτει από το φάκελο της δικογραφίας, Έντυπο και Έκθεση Απαίτησης καταχωρίστηκαν στις 13/11/23 και αυτά επιδόθηκαν στους εναγόμενους

στις 30/4/24 κατόπιν έκδοσης διατάγματος υποκατάστατης επίδοσης. Παρόλα αυτά οι εναγόμενοι παρέλειψαν να καταχωρίσουν σημείωμα εμφάνισης εντός της περιόδου η οποία καθορίζεται στον Κανονισμό 10.3(1) των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας του 2023 με αποτέλεσμα την καταχώριση από πλευράς ενάγοντος αίτησης για έκδοση απόφασης ερήμην των εναγομένων.

Ακολούθως, στις 29/8/24, οι εναγόμενοι καταχώρισαν την υπό κρίση αίτηση, δια της οποίας αξιώνουν τον παραμερισμό της δικαστικής απόφασης ημερομηνίας 12/6/24 υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, μέσω ένορκης δήλωσης δικηγόρου που εργάζεται στη δικηγορική εταιρεία που τους εκπροσωπεί (εφεξής: «η ΕΔ ΧΧ») ότι έχουν «*εκ πρώτης όψεως καλή Υπεράσπισης και Ανταπαίτηση*» στην ως άνω Αγωγή για λόγους που αναφέρονται σε έγγραφο που επισυνάπτεται ως Τεκμήριο 1 στην ΕΔ ΧΧ, στη βάση του οποίου, ως ο ομνύων υποστηρίζει, εύλογα συνάγεται ότι το επίδικο ακίνητο αποκτήθηκε εξ ολοκλήρου με χρήματα των εναγομένων και ότι ουδέποτε οι τελευταίοι συγκατατέθηκαν στις ενέργειες του ενάγοντος, ο οποίος προμελετημένα και βάσει σχεδίου προέβη στην αποξένωση του εν λόγω ακινήτου από τους εναγόμενους κατά τον ουσιώδη για την παρούσα Αγωγή χρόνο. Περαιτέρω, ως αιτιολογία για την παράλειψη των εναγομένων να καταχωρίσουν έγκαιρα σημείωμα εμφάνισης και Υπεράσπιση και Ανταπαίτηση στην ως άνω Αγωγή, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι αυτοί παραπλανήθηκαν από τον ενάγοντα. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με την ΕΔ ΧΧ, αφού οι εναγόμενοι παρέλαβαν την ως άνω Αγωγή, στις 24/5/24, επικοινωνήσαν με τον ενάγοντα, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και πρότειναν σε αυτόν εξώδικο επίλυση της υπόθεσης. Σε απάντηση στην εν λόγω πρόταση, 3/6/24 ο ενάγων απέστειλε στους ενάγοντες μήνυμα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, αναφέροντάς τους ότι θα σκεφτεί την πρότασή τους και θα τους απαντήσει εν ευθέτω χρόνο. Αντ' αυτού και ενώ οι εναγόμενοι παρέμειναν «*επίτηδες*» άπραγοι, επειδή ανέμεναν την απάντηση του ενάγοντος, ο τελευταίος έδωσε οδηγίες στους δικηγόρους του να αιτηθούν την έκδοση δικαστικής απόφασης ερήμην των εναγομένων.

Χωρίς να γνωρίζουν ότι εκδόθηκε εναντίον τους δικαστική απόφαση, στις 26/8/24 οι εναγόμενοι έδωσαν οδηγίες στους δικηγόρους τους να καταχωρίσουν εμφάνιση στην παρούσα υπόθεση εφόσον δεν είχαν λάβει μέχρι τότε οποιαδήποτε απάντηση από τον ενάγοντα επί της πρότασής τους για εξώδικο συμβιβασμό. Στη συνέχεια, αφού στις 26/8/24 οι εναγόμενοι καταχώρισαν μέσω των δικηγόρων τους

σημείωμα εμφάνισης στην ως άνω Αγωγή, έλαβαν έκπληκτοι γνώση ότι είχε ήδη εκδοθεί εις βάρος τους η εκκαλούμενη δικαστική απόφαση ημερομηνίας 12/6/24.

Πέραν των ανωτέρω, υποστηρίχθηκε δια της ΕΔ ΧΧ ότι i) η εκκαλούμενη απόφαση θα πρέπει να παραμεριστεί καθότι το όνομα του εναγόμενου 2, καθώς και η ηλεκτρονική του διεύθυνση, την οποία γνώριζε ο ενάγων, αναγράφονται λανθασμένα στο Έντυπο Απαίτησης και ii) εσφαλμένα εκδόθηκε απόφαση ερήμην των εναγομένων, καθότι δεν πληρούνταν, στην προκειμένη περίπτωση, οι προϋποθέσεις που τίθενται στο Μέρος 13 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας. Ωστόσο οι εν λόγω θέσεις εγκαταλείφθηκαν κατά την ακρόαση της αίτησης και ως εκ τούτου δεν απαιτείται η εξέταση αυτών.

Κατόπιν επίδοσης της υπό κρίση αίτησης στον ενάγοντα, καταχωρίστηκε εκ μέρους του ένσταση στον παραμερισμό της εκκαλούμενης απόφασης, συνοδευόμενη από ένορκη δήλωση δικηγόρου που εργάζεται στο δικηγορικά γραφείο που τον εκπροσωπεί (εφεξής: «η ΕΔ ΕΚ»). Στην εν λόγω ΕΔ προβάλλεται η θέση ότι οι εναγόμενοι δεν έχουν καταδείξει καμία ή και εκ πρώτης όψεως καλή υπεράσπιση ή πραγματική προοπτική να υπερασπιστούν επιτυχώς την απαίτηση. Ειδικότερα υποστηρίζεται ότι δεν έχει προσκομιστεί από πλευράς εναγομένων ικανή ή και επαρκής ή και καμία μαρτυρία ως προς την υποστήριξη της προβαλλόμενης υπεράσπισης ή και η προσκομισθείσα μαρτυρία είναι αβάσιμη ή και αντιφατική.

Επιπλέον η ομνύουσα υποστηρίζει ότι καμία απολύτως ή και ουδεμία απολύτως βάσιμη ή και καλή αιτιολογία υπάρχει, αναφορικά με την παράλειψη των εναγομένων να καταχωρίσουν εγκαίρως σημείωμα εμφάνισης στην ως άνω Αγωγή. Οι εναγόμενοι είχαν πλήρη ευχέρεια και όφειλαν καταχωρίσουν σημείωμα εμφάνισης εντός της προβλεπόμενης στους Κανονισμούς προθεσμίας.

Επιπλέον, υποστηρίζεται ότι η συμπεριφορά των εναγομένων καταδεικνύει καταφρόνηση της δικαστικής διαδικασίας.

Ακροαματική διαδικασία – Θέσεις των Μερών:

Η αίτηση οδηγήθηκε σε ακρόαση στη βάση των ένορκων δηλώσεων που υποστηρίζουν αίτηση και ένσταση αντίστοιχα, χωρίς να καταχωριστούν οποιεσδήποτε συμπληρωματικές ένορκες δηλώσεις ή να λάβει χώρα αντεξέταση οποιουδήποτε εκ των ενόρκως δηλούντων. Αμφότεροι οι ευπαίδευτοι συνήγοροι

καταχώρισαν στον ηλεκτρονικό φάκελο της υπόθεσης γραπτές αγορεύσεις προς υποστήριξη των θέσεων τους. Σε ότι αφορά τη γραπτή αγόρευση του κυρίου Κυπρίζογλου αυτή καταχωρίστηκε εκτός της προθεσμίας που είχε τεθεί στο χρονοδιάγραμμα της διαδικασίας, με αποτέλεσμα ο κύριος Γεωργίου να υποστηρίξει με σθένος ότι η εν λόγω αγόρευση θα πρέπει να αγνοηθεί.

Πράγματι, η γραπτή αγόρευση από πλευράς των εναγομένων καταχωρίστηκε στις 30/1/25, ενώ η προθεσμία για καταχώριση αυτής ήταν μέχρι την 15/12/24, χωρίς να προηγηθεί οποιοδήποτε αίτημα για τροποποίηση του χρονοδιαγράμματος της διαδικασίας, δυνάμει του Κανονισμού 23.12 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας. Σε ότι αφορά τη γραπτή αγόρευση από πλευράς ενάγοντος, αυτή καταχωρίστηκε εμπρόθεσμα και συγκεκριμένα στις 20/12/24, χωρίς να έχει προηγηθεί η καταχώριση αγόρευσης από πλευράς των εναγομένων. Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι δεν υπήρξε οποιαδήποτε τοποθέτηση από πλευράς του ευπαίδευτου συνηγόρου των εναγομένων ως προς το ζήτημα αυτό κατά την ακρόαση της υπόθεσης, ούτε ζητήθηκε άρση της διαπιστωθείσας παρατυπίας.

Εν πάση περιπτώσει, αποτελεί κρίση μου ότι η παράλειψη από πλευράς του συνηγόρου των εναγομένων να καταχωρίσει εμπρόθεσμα την ολιγοσέλιδη γραπτή του αγόρευση, δεν επηρέασε την ημερομηνία ακρόασης της αίτησης, ούτε προκάλεσε οποιαδήποτε καθυστέρηση στη διαδικασία ή δυσμενή επηρεασμό του ενάγοντος, εφόσον δια της γραπτής αγόρευσης του συνηγόρου του, απαντώνται πλήρως όλοι οι ισχυρισμοί του συνηγόρου των εναγομένων.

Εφαρμογής τυγχάνει, θεωρώ, εν προκειμένω, ο Κανονισμός 3.8 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας, σύμφωνα με τον οποίο το Δικαστήριο κέκτηται γενικής εξουσίας για διόρθωση θεμάτων, όταν υπήρξε διαδικαστικό σφάλμα. Ως παράδειγμα διαδικαστικού σφάλματος, αναφέρεται στον εν λόγω Κανονισμό η παράλειψη συμμόρφωσης με κανονισμό. Επομένως, διαδικαστικό σφάλμα δύναται, κατά την κρίση μου, να θεωρηθεί και η παράλειψη συμμόρφωσης με οδηγία του Δικαστηρίου σε ότι αφορά την προθεσμία για καταχώριση γραπτής αγόρευσης.

Σύμφωνα με το εδάφιο (1) του προρρηθέντος Κανονισμού:

(α) Το σφάλμα δεν ακυρώνει οποιοδήποτε βήμα στη διαδικασία, εκτός αν κάτι τέτοιο διαταχθεί από το Δικαστήριο και

(β) το Δικαστήριο δύναται να εκδώσει διάταγμα διόρθωσης του σφάλματος.

Σύμφωνα με το εδάφιο (2), Δικαστήριο δεν εκδίδει διάταγμα ακύρωσης οποιουδήποτε βήματος, εκτός εάν ικανοποιηθεί ότι:

(α) το διαδικαστικό σφάλμα ήταν σοβαρό και

(β) τέτοιο διάταγμα είναι αναγκαίο προς το συμφέρον της δικαιοσύνης, λαμβάνοντας υπόψιν τον πρωταρχικό σκοπό.

Υπό τα δεδομένα της παρούσας υπόθεσης ως καταγράφονται ανωτέρω, έχοντας υπόψιν τον πρωταρχικό σκοπό των νέων Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας για δίκαιο και με αναλογικό κόστος χειρισμό των υποθέσεων, θεωρώ ότι η καθυστέρηση στην καταχώριση της γραπτής αγόρευσης από πλευράς εναγομένων δεν αποτέλεσε σοβαρό διαδικαστικό σφάλμα, εφόσον δεν επηρέασε την ακρόαση της αίτησης, ούτε και το δικαίωμα του ενάγοντα να προβάλει τις θέσεις του και ως εκ τούτου εκδίδω διάταγμα διόρθωσης του εν λόγω σφάλματος.

Εν πάση περιπτώσει, οι συνήγοροι είχαν την ευκαιρία να αγορεύσουν ενώπιον μου και προφορικά. Από πλευράς του ο κύριος Κυπρίζογλου, παραπέμποντας στο Μέρος 14, καθώς και στον Κανονισμό 3.6 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας του 2023, υπό το φως αγγλικής νομολογίας (**Denton v. White [2014] EWCA Civ 906**), ως προς την εφαρμογή και ερμηνεία αντίστοιχων διατάξεων των Κανονισμών 'Civil Procedure Rules' στο Ηνωμένο Βασίλειο, υποστήριξε ότι το Δικαστήριο μπορεί να ασκήσει τη διακριτική του ευχέρεια υπέρ της έγκρισης της αίτησης *«διότι και καλή εκ πρώτης όψεως Υπεράσπιση καταδείχθηκε και αιτιολογήθηκε η αργοπορία στην καταχώρηση εμφάνισης και προώθησης της Υπεράσπισης»* των εναγομένων.

Εκ διαμέτρου αντίθετη ήταν η θέση του κυρίου Γεωργίου, ο οποίος παραπέμποντας σε σχετική αγγλική νομολογία, καθώς και σε νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου σε ότι αφορά τις προϋποθέσεις για παραμερισμό απόφασης εκδοθείσας ερήμην των εναγομένων, εν σχέση με την εφαρμογή των προηγούμενων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, υποστήριξε ότι οι εναγόμενοι δεν παρουσίασαν οποιαδήποτε μαρτυρία ικανή να καταδείξει πραγματική προοπτική να υπερασπιστούν επιτυχώς την απαίτηση, ούτε ότι συντρέχει οποιοσδήποτε άλλος καλός λόγος που να δικαιολογεί τον παραμερισμό της εκκαλούμενης απόφασης, ή το

να τους επιτραπεί να υπερασπιστούν την απαίτηση. Περαιτέρω, σύμφωνα με τον συνήγορο, οι εναγόμενοι δεν έχουν δικαιολογήσει την παράλειψή τους να καταχωρίσουν εγκαίρως σημείωμα εμφάνισης στην Αγωγή.

Νομική Πτυχή – Κρίση Δικαστηρίου:

Η υπό κρίση αίτηση βασίζεται στο Μέρος 14 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας του 2023, το οποίο παρατίθεται αυτούσιο:

«14.1 Πεδίο Εφαρμογής του παρόντος Μέρους

(1) Οι κανονισμοί αυτού του Μέρους παραθέτουν τη διαδικασία παραμερισμού ή διαφοροποίησης απόφασης, η οποία εκδίδεται δυνάμει του Μέρους 13 (απόφαση ερήμην).

14.2 Περιπτώσεις όπου το δικαστήριο πρέπει να παραμερίσει απόφαση, η οποία εκδόθηκε, δυνάμει του Μέρους 13

(1) Το δικαστήριο πρέπει να παραμερίσει απόφαση, η οποία εκδόθηκε δυνάμει του Μέρους 13, ανεξαρτήτως της σπουδής που επέδειξε ο εναγόμενος ή, στην περίπτωση ανταπαίτησης, ο ενάγων, ή, σε σχέση με την προοπτική επιτυχίας τους, αν η απόφαση εκδόθηκε εσφαλμένα:

(α) στην περίπτωση απόφασης, λόγω παράλειψης καταχώρισης σημειώματος εμφάνισης, για τον λόγο ότι δεν ικανοποιήθηκε οποιαδήποτε από τις προϋποθέσεις του Κανονισμού 13.3(1)·

(β) στην περίπτωση απόφασης λόγω παράλειψης καταχώρισης υπεράσπισης, για τον λόγο ότι δεν ικανοποιήθηκε οποιαδήποτε από τις προϋποθέσεις του Κανονισμού 13.3(1) και 13.3(2)·

(γ) για τον λόγο ότι η απαίτηση ή ανταπαίτηση ικανοποιήθηκε στο σύνολό της πριν από την έκδοση απόφασης· ή

(δ) για τον λόγο ότι το έντυπο απαίτησης δεν επιδόθηκε στην πραγματικότητα.

14.3 Περιπτώσεις όπου το δικαστήριο δύναται να παραμερίσει ή να διαφοροποιήσει απόφαση, η οποία εκδίδεται, δυνάμει του Μέρους 13

(1) Σε κάθε άλλη περίπτωση, το δικαστήριο δύναται να παραμερίσει ή να διαφοροποιήσει απόφαση, η οποία εκδίδεται, δυνάμει του Μέρους 13 με τέτοιους όρους ως κρίνεται δίκαιο αν:

(α) ο εναγόμενος ή ο ενάγων έχει πραγματική προοπτική να υπερασπιστεί επιτυχώς την απαίτηση ή ανταπαίτηση· ή

(β) το δικαστήριο κρίνει ότι υπάρχει άλλος καλός λόγος για τον οποίο:

(i) πρέπει να παραμεριστεί ή διαφοροποιηθεί η απόφαση· ή

(ii) πρέπει να επιτραπεί στον εναγόμενο να υπερασπιστεί την απαίτηση.

(2) Το δικαστήριο, εξετάζοντας αν πρέπει να παραμερίσει ή διαφοροποιήσει απόφαση, η οποία εκδίδεται, δυνάμει του Μέρους 13, στα θέματα τα οποία λαμβάνει υπόψη του περιλαμβάνεται και το κατά πόσο το πρόσωπο, το οποίο επιδιώκει τον παραμερισμό ή τη διαφοροποίηση της απόφασης, υπέβαλε τη σχετική αίτηση χωρίς χρονοτριβή.

14.4 Εγκαταλειφθείσα απαίτηση, η οποία επαναφέρεται όταν παραμερίζεται απόφαση ερήμην (1) Όταν:

(α) ο ενάγων αξίωσε θεραπεία επιπρόσθετα θεραπείας, η οποία καθορίζεται στον Κανονισμό 13.4(1) (απαιτήσεις σε σχέση με τις οποίες ο ενάγων δύναται να εξασφαλίσει απόφαση ερήμην καταχωρίζοντας αίτημα)·

(β) ο ενάγων εγκατέλειψε την απαίτηση για τέτοια θεραπεία προκειμένου να εξασφαλίσει απόφαση ερήμην κατόπιν αιτήματος, σύμφωνα με τον Κανονισμό 13.4(3)· και

(γ) η εν λόγω απόφαση ερήμην παραμερίζεται, δυνάμει του παρόντος Μέρους, η εγκαταλειφθείσα απαίτηση επαναφέρεται, όταν παραμερίζεται η απόφαση ερήμην.»

(Ο τονισμός είναι του παρόντος Δικαστηρίου).

Επιπλέον, εφαρμογής, κατά την κρίση μου, τυγχάνει και ο Κανονισμός 3.6 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας, ο οποίος διέπει τη διαδικασία εκδίκασης αιτήσεων για απαλλαγή από επιβληθείσες κυρώσεις, εφόσον, σύμφωνα με αγγλική νομολογία στην οποία παραπέμπω κατωτέρω, αίτηση για παραμερισμό ερήμην εκδοθείσας

απόφασης ισοδυναμεί με αίτηση για απαλλαγή από κύρωση που επιβλήθηκε λόγω παράλειψης του εναγόμενου να συμμορφωθεί με τον Κανονισμό 10.4, ως προς την καταχώριση σημειώματος εμφάνισης εντός καθορισμένης προθεσμίας. Ως αναφέρθηκε χαρακτηριστικά από τον Δικαστή Coulson J στη **Redbourn Group Ltd v. Fairgate Development Ltd** [2017] EWHC 1223 στην παράγραφο 17, «*after all, there is no greater sanction than judgment being entered in default of a defence and no more important relief from sanction than being allowed to set aside that judgment, so as to be able to put forward a defence*». Τα ίδια ισχύουν ασφαλώς και για αποφάσεις που εκδίδονται ερήμην του εναγομένου, λόγω παράλειψής του να καταχωρίσει σημείωμα εμφάνισης.

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 3.6:

3.6. Απαλλαγή από κυρώσεις

(1) Όταν διάδικος παραλείπει να συμμορφωθεί με κανονισμό ή δικαστικό διάταγμα, οποιαδήποτε κύρωση για μη συμμόρφωση, η οποία επιβάλλεται από τον κανονισμό ή το δικαστικό διάταγμα, ισχύει, εκτός αν ο διάδικος, ο οποίος παρέλειψε να συμμορφωθεί αιτηθεί και εξασφαλίσει απαλλαγή από την κύρωση.

(2) Σε αίτηση για απαλλαγή από οποιαδήποτε επιβληθείσα κύρωση, λόγω παράλειψης συμμόρφωσης με οποιαδήποτε κανονισμό ή δικαστικό διάταγμα, το δικαστήριο θα λάβει υπόψη όλες τις περιστάσεις της υπόθεσης προκειμένου να χειριστεί με δίκαιο τρόπο, την αίτηση, με γνώμονα τον πρωταρχικό σκοπό, περιλαμβανομένης της ανάγκης:

(α) διεξαγωγής της δικαστικής διαδικασίας αποτελεσματικά και με αναλογικό κόστος· και

(β) επιβολής συμμόρφωσης με κανονισμούς και δικαστικά διατάγματα.

(3) Αίτηση για απαλλαγή υποστηρίζεται από μαρτυρία.

Αν και δεν έχει εντοπιστεί οποιαδήποτε νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου αναφορικά με την εφαρμογή και ερμηνεία των πιο πάνω Κανονισμών, εντούτοις, σε ότι αφορά τον παραμερισμό απόφασης η οποία εκδόθηκε ερήμην του εναγομένου, στη βάση της Δ.17 Θ.10 των προηγούμενων Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας,

παραπέμπω σε πάγια επί του θέματος νομολογία, σύμφωνα με την οποία στην περίπτωση κατά την οποία δεν διαπιστώνεται ζήτημα άκυρης και/ ή αντικανονικής επίδοσης της Αγωγής ή μη νομότυπης έκδοσης της εν λόγω απόφασης για οποιονδήποτε άλλο λόγο, τότε ο αιτηθείς τον παραμερισμό τέτοιας απόφασης, οφείλει να καταδείξει, μέσω ένορκης δήλωσης, ότι έχει εκ πρώτης όψεως καλή υπεράσπιση στην Αγωγή και να αιτιολογήσει ταυτόχρονα τον λόγο για τον οποίο η υπόθεση αφέθηκε να προχωρήσει, χωρίς την έγκαιρη εμφάνισή του στη διαδικασία. Περαιτέρω, κατά την εξέταση των ανωτέρω κριτηρίων, το Δικαστήριο προβαίνει σε εξισορρόπηση δύο θεμελιωδών για την ορθή απονομή της δικαιοσύνης παραγόντων. Αφενός, της ανάγκης για αποτελεσματική διασφάλιση του δικαιώματος έκαστου διαδίκου να ακουστεί επί της ουσίας της υπόθεσής του και αφετέρου, της ανάγκης για διασφάλιση της ταχείας διεκπεραίωσης και τελεσιδικίας των δικαστικών υποθέσεων. Καταλυτική σημασία ως προς την τύχη αίτησης για παραμερισμό απόφασης, ενέχει, σε κάθε περίπτωση, η διαγωγή και η συμπεριφορά που επιδεικνύει ο αιτηθείς τον παραμερισμό, έναντι της δικαστικής διαδικασίας και των δικαιωμάτων του αντιδίκου του. Διαφωτιστικό επί του προκειμένου είναι το ακόλουθο απόσπασμα από την **Fylactou v. Michael** (1982) 1 C.L.R. 204, σε ελληνική μετάφραση, όπως υιοθετήθηκε στην υπόθεση **Milouca Motor Trading Ltd v. Χρύσανθου Κούρτη** (1997) 1 Α.Α.Δ. 941:

«Κατά την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας, το Δικαστήριο πρέπει να επιδιώκει την εξισορρόπηση δύο παραγόντων, θεμελιακών για την απονομή της δικαιοσύνης: Την ανάγκη να διασφαλίσει, αφενός, αποτελεσματικά το δικαίωμα του διαδίκου να ακουστεί στην υπόθεσή του και, αφετέρου, την ταχεία διεκπεραίωση των δικαστικών υποθέσεων. Η ταχεία απονομή της δικαιοσύνης δεν αποτελεί απλώς ζήτημα ευκολίας, αλλά υψίστης σημασίας παράγοντα για την αποτελεσματική διεκδίκηση των δικαιωμάτων του πολίτη. Η αρχή αυτή είναι στενά συνυφασμένη και με ένα άλλο λόγο, επίσης σημαντικό για την απονομή της δικαιοσύνης, την ανάγκη διασφάλισης της τελεσιδικίας. Εάν διάδικος μπορεί απρόσκοπτα να επιδιώκει το επανάνοιγμα της υπόθεσης, η σφραγίδα της οριστικότητας, την οποία φέρει η απόφαση, και όλα όσα εξυπακούει, καθώς και η βεβαιότητα την οποία εισάγει στη διαχείριση των υποθέσεων του ανθρώπου, θα απωλεσθούν, με οδυνηρές συνέπειες για την

απονομή της δικαιοσύνης - (βλ. παρατηρήσεις του Megaw L.J. στη *Lambert v. Mainland Market* (1977) 2 All E.R. 826, στη σελ. 833 (c-d)).

Το απαύγασμα της νομολογίας κατατείνει στο ότι το Δικαστήριο δεν πρέπει να επιδεικνύει υπέρμετρο ζήλο στην αποστέρηση του δικαιώματος του διαδίκου να ακουστεί στην υπόθεσή του, νοουμένου ότι αποκαλύπτει υπεράσπιση. Εντούτοις, το Δικαστήριο μπορεί, παρά ταύτα, να αρνηθεί να επανανοίξει την υπόθεση, εάν η διαγωγή του είναι τέτοια, ώστε να πλήττει το θεμέλιο της απονομής της δικαιοσύνης. Όπου η διαγωγή του διαδίκου, ο οποίος εξαιτείται τον παραμερισμό εκδοθείσας απόφασης, είναι ασυγχώρητη, περιφρονητική μέχρι βαθμού καταφρόνησης της δικαστικής διαδικασίας ή των δικαιωμάτων του αντιδίκου, το Δικαστήριο δύναται, ενασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια, να αρνηθεί να παραμερίσει την απόφαση.»

Επομένως, ο αιτηθείς τον παραμερισμό απόφασης, η οποία εκδόθηκε ερήμην του νομότυπα, οφείλει, μέσω της ένορκης δήλωσης που υποστηρίζει την αίτηση, πρώτον, να ικανοποιήσει το Δικαστήριο ότι έχει εκ πρώτης όψεως καλή υπεράσπιση στην Αγωγή και δεύτερον, να προβάλει σοβαρή και εύλογη αιτιολόγηση ως προς το λόγο για τον οποίο η υπόθεση αφέθηκε να προχωρήσει σε έκδοση απόφασης εναντίον του (βλ. **Τρύφωνος Τρύφων Κύπρος v. Συνεργατικής Πιστωτικής Εταιρείας Αλληλεγγύης** (2014) 1 Α.Α.Δ. 1080, **Jurgen κ.α. v Σταυρινού** Πολ. Έφ. 80/14, ημ.1/6/2020). Δεν απαιτείται, ασφαλώς, σε αυτό το στάδιο, απόδειξη αμφισβητούμενων γεγονότων ή η θεμελίωση υπεράσπισης, ωσάν να διεξαγόταν η δίκη επί της ουσίας. Όπως υποδείχθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην απόφαση **Κωνσταντινίδη v. Hissin** (ανωτέρω) «είναι αρκετό να εγερθεί το ζήτημα που κρίνεται χωρίς αξιολόγηση της μαρτυρίας» και χωρίς να «... απαιτείται απόδειξη των γεγονότων που στοιχειοθετούν την υπεράσπιση». Με άλλα λόγια, πρέπει να αποκαλύπτεται από τον αιτητή μια ‘καλή τη πίστει συζητήσιμη υπόθεση’ (‘bona fide arguable case’), η οποία δεν δύναται να θεμελιωθεί με προβολή γενικών και αόριστων ισχυρισμών (βλ. μεταξύ άλλων **Mine & Quarry Services Ltd v. Α. Γεωργίου (Μαύρου)** (1993) 1 Α.Α.Δ.26). Ο αιτητής οφείλει να προβάλει την οποιαδήποτε υπεράσπισή του κατά τρόπο σαφή, εξειδικευμένο και πειστικό.

Ως λέχθηκε σχετικώς στην υπόθεση **Βύρων Τεγκεράκης, διαχειριστής της περιουσίας της αποβιωσάσης Κορίνας Τεγκεράκη (Χατζηπαναγή) Γιαννή ν. Δήμου Λευκωσίας** (2005) 1 Α.Α.Δ. 289:

«Η αποκάλυψη εκ πρώτης όψεως υπεράσπισης προϋποθέτει και εξυπακούει κάτι περισσότερο από την απλή παράθεση της εκδοχής του αιτητή, δηλαδή προϋποθέτει την προσκόμιση στο Δικαστήριο κάποιων αποδεικτικών στοιχείων και μαρτυρίας υπό μορφή ένορκης δήλωσης, που να υποστηρίζουν την εκδοχή του αιτητή.».

Παρομοίως, στην υπόθεση **Καλλής Ξενοφών ν. Alpha Bank Ltd** (2002) 1 Α.Α.Δ. 793, (στη σελίδα 799) το Ανώτατο Δικαστήριο τόνισε ευκρινώς πως:

*«Ο διάδικος ο οποίος επιδιώκει τον παραμερισμό πρέπει να προσκομίσει στοιχεία που να αποκαλύπτουν, κατ' αρχήν έστω ότι έχει γνώσια υπεράσπιση στην αξίωση. Βλ. **K.C.P. Commission Agents & Importers Ltd ν. Ανδρέα Μιχαήλ** (1993) 1 Α.Α.Δ. 415. Ο πρωτόδικος δικαστής έθεσε το θέμα ως εξής:*

«Αντλώντας κατεύθυνση από την Νομολογία, η αποκάλυψη συζητήσιμης υπόθεσης προϋποθέτει αλλά και εξυπακούει κάτι περισσότερο από την απλή παράθεση από τον αιτητή μιας εκδοχής, διαφορετικής από εκείνης του ενάγοντα. Θα πρέπει να προσκομιστούν στο Δικαστήριο κάποια αποδεικτικά στοιχεία τα οποία εξυπακούεται πως θα πρέπει να εμπεριέχουν κάποιο βαθμό πειστικότητας που θα καθορίζεται και θα καταδεικνύεται μέσα από τους ίδιους τους προβαλλόμενους ισχυρισμούς, ώστε η διακριτική ευχέρεια του δικαστηρίου να μην ασκείται επί ματαίω και μόνο αν θα εξυπηρετηθεί χρήσιμος σκοπός επίλυσης της διαφοράς των διαδίκων. Το βάρος απόδειξης είναι στους ώμους του αιτητή.»

Πέραν των ανωτέρω, θα πρέπει να τονιστεί ότι ακόμη και εάν καταδειχθεί καλή εκ πρώτης όψεως υπεράσπιση, το Δικαστήριο έχει καθήκον να αρνηθεί το επανάνοιγμα της υπόθεσης όταν διαπιστώσει ότι η διαγωγή του αιτηθέντος τον παραμερισμό είναι τέτοια που πλήττει το συμφέρον της απονομής της δικαιοσύνης (βλ. **Jurgen κ.ά. ν Σταυρινού** Πολ. Έφ. 80/14, 1/6/2020, **Κοσταντιάν ν Βασιλείου** Πολ. Έφ. 168/13, 25/2/20, **FPP Fish Processing Ltd ν Nicolaou Acqua Culture**

Ltd (2000) 1 A.A.Δ 2054). Δηλαδή σε περίπτωση που ο αιτητής επιδεικνύει περιφρονητική προς το Δικαστήριο ή προς τον αντίδικό του συμπεριφορά ή ενεργεί με αδικαιολόγητη καθυστέρηση, η συμπεριφορά αυτή μπορεί να αποτελέσει αυτοτελή λόγο για απόρριψη της αίτησης (**Clair Morris v Saratoga Swimming Pools** Πολιτική Έφεση Αρ. 145/2009,10/04/2012, **Sabine Zehil v Neil Roberts** (2009) 1A A.A.Δ. 678, **Siberia Air v. Πούλλικα** (2005) 1 A.A.Δ 893).

Στην υπόθεση **Milouca Motor Trading Ltd v. Χρύσανθου Κούρτη** (1997) 1 A.A.Δ. 941, (σελίδα 947) τονίστηκε πως:

«Η άνευ αποχρώντος λόγου παράλειψη του εναγομένου να εμφανιστεί και η αδικαιολόγητη καθυστέρησή του να αποταθεί για τον παραμερισμό εκδοθείσας απόφασης, μπορεί βάσιμα να αποτελέσουν λόγο για την απόρριψη του αιτήματός του. Διαφορετικά, η πορεία της δικαστικής διαδικασίας και τα αποτελέσματά της θα αφήνονταν αιωρούμενα μέχρι την εκδήλωση της θέσης του εναγομένου, σε σχέση με την εναντίον του αγωγή».

Ομοίως στην υπόθεση **Παπανικολάου v. Κότσαπα** (2004) 1 A.A.Δ. 1800 τονίστηκε μετ' επιτάσεως πως:

«Η άνευ φειδούς επανάνοιξη υπόθεσης δημιουργεί αβεβαιότητα στην τελεσιδικία και γι' αυτό, αν η συμπεριφορά διαδίκου είναι τέτοια που πλήττει τα θεμέλια της απονομής της δικαιοσύνης και καταδεικνύει καταφρόνηση της δικαστικής διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί να αρνηθεί το αίτημα του διαδίκου».

Οι πιο πάνω νομολογιακές αρχές εξακολουθούν, κατά την κρίση μου, να εφαρμόζονται, κατ' αναλογία, σε ότι αφορά τις πρόνοιες του Μέρους 14 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.

Επιπρόσθετα, καθοδήγηση αντλείται και από αγγλική επί του θέματος νομολογία, η οποία ερμηνεύει αντίστοιχες διατάξεις των Κανονισμών 'Civil Procedure Rules', που είναι πανομοιότυπες με το Μέρος 14 και τον Κανονισμό 3.6 των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας ανωτέρω.

Συγκεκριμένα, στην **Gentry v. Miller** [2016] EWCA Civ 141 αναφέρθηκαν από το Court of Appeal τα εξής, στην παράγραφο 24:

*«The first questions that arise, however, in dealing with an application to set aside a judgment under CPR r 13.3 are the express requirements of that rule, namely **whether the defendant has a real prospect of successfully defending the claim or whether there is some other reason why the judgment should be set aside, taking into account whether the person seeking to set aside the judgment made an application to do so promptly. Since the application is one for relief from sanctions, the tests in [Denton] then come into play. The first test as to whether there was a serious or significant breach applies, not to the delay after the judgment was entered, but to the default in serving an acknowledgement that gave rise to the sanction of a default judgment in the first place. The second and third tests then follow, but the question of promptness in making the application arises both in considering the requirements of CPR r 13.3(2) and in considering all the circumstances under the third stage in [Denton].** »*

(Ο τονισμός είναι του παρόντος Δικαστηρίου).

Σε ότι αφορά το βάρος απόδειξης της ύπαρξης πραγματικής προοπτικής για επιτυχή υπεράσπιση της απαίτησης, παραπέμπω τόσο στην πιο πάνω νομολογία των Κυπριακών Δικαστηρίων όσο και στην **Redbourn Group Ltd v Fairgate Development Ltd** [2017] EWHC 1223 (TCC), στην οποία αναφέρθηκαν τα εξής:

*«22. The test is the same as that which applies on an application for summary judgment: **the defendant must demonstrate that it has a “realistic” prospect of success. That means that its defence must be shown to carry some degree of conviction, and must be more than merely arguable: see ED & F Man Liquid Products v Patel [2003] EWCA Civ. 472.....***

24. It will be seen from this that, although the court must be careful not to embark on a detailed 'mini-trial', it ought to test the assertions being made by the party seeking, in this case, to set aside judgment, to see if they have any real substance, and/or whether they are contradicted by contemporaneous documents. It is also necessary to see whether a further opportunity to put in further evidence and/or documents would or could make any difference. »

(Ο τονισμός είναι του παρόντος Δικαστηρίου).

Σε ότι αφορά τις κατευθυντήριες γραμμές της υπόθεσης **Denton** ανωτέρω, σχετικώς με την εξέταση αιτήσεων για απαλλαγή από κυρώσεις, αναφέρθηκαν από το Court of Appeal, τα εξής, στις παραγράφους 23 και 24:

23. In understanding the correct approach to the grant of relief from sanctions, it is necessary to start with an examination of the text of rule 3.9(1) itself. The rule contains three elements ... First, it states when the rule is engaged by providing that it applies “[o]n an application for relief from any sanction imposed for a failure to comply with any rule, practice direction or court order”. This makes it clear that the court’s first task is to identify the “failure to comply with any rule, practice direction or court order”, which has triggered the operation of the rule in the first place. Secondly, it provides that, in such a case, “the court will consider all the circumstances of the case, so as to enable it to deal justly with the application”. Thirdly, it provides that the exercise directed by the second element of the rule shall include a consideration of factors (a) and (b) ...

Guidance

24.... A judge should address an application for relief from sanctions in three stages. The first stage is to identify and assess the seriousness and significance of the “failure to comply with any rule, practice direction or court order” which engages rule 3.9(1). If the breach is neither serious nor significant, the court is unlikely to need to spend much time on the second and third stages. The second stage is to consider why the default occurred. The third stage is to evaluate “all the circumstances of the case, so as to enable [the court] to deal justly with the application including [factors (a) and (b)].»

Στην προκειμένη περίπτωση, αποτελεί κρίση μου ότι οι εναγόμενοι δεν έχουν προσκομίσει οποιαδήποτε ικανή μαρτυρία που να καταδεικνύει πραγματική προοπτική να υπερασπιστούν επιτυχώς την απαίτηση. Μέσω της ΕΔ XX που συνοδεύει την αίτηση, οι εναγόμενοι περιορίζονται στο σχολιασμό των δικογραφημένων θέσεων του ενάγοντος χωρίς να προσκομίζουν ίχνος μαρτυρίας που να υποστηρίζει και να τεκμηριώνει έστω στοιχειωδώς τις θέσεις τους. Συγκεκριμένα, υποστηρίζουν ότι η μεταβίβαση του επίδικου στην Αγωγή ακινήτου

από τη σύζυγο του ενάγοντα στη θυγατέρα της, εναγόμενη 1, σύζυγο του εναγόμενου 2, δεν έγινε κατόπιν δόλου και ψευδών παραστάσεων, ως ο ενάγων ισχυρίστηκε αλλά ως δωρεά, τόσο από τον ενάγοντα, όσο και από τη σύζυγο του, ως ένδειξη εκτίμησης προς τους εναγόμενους, καθότι αυτοί υποστήριξαν οικονομικά τον ενάγοντα και τη σύζυγό του για αρκετά χρόνια. Ωστόσο καμία απολύτως μαρτυρία δεν προσκομίστηκε που να υποστηρίζει αυτή τη θέση που αποτυπώνεται στην αγγλική γλώσσα, σε ένα έγγραφο χωρίς υπογραφή (Τεκμήριο 1 στην ΕΔ ΧΧ), στο οποίο, σύμφωνα με την ΕΔ ΧΧ, καταγράφονται οι θέσεις των εναγομένων.

Ειδικότερα σε ότι αφορά τη θέση του ενάγοντος ότι η σύζυγός του υπέγραψε, κατόπιν δόλου, έγγραφο στην αγγλική γλώσσα, με τίτλο “deed of Gift”, χωρίς να γνωρίζει την αγγλική γλώσσα και χωρίς να κατανοεί το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου, στο Τεκμήριο 1 αναγράφεται ότι το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου, επεξηγήθηκε λεπτομερώς στη σύζυγο του ενάγοντος, από κάποιο «*Russian speaking person*» καθώς και από τους εναγόμενους. Δεν αναφέρεται όμως ποιο είναι αυτό το ρωσόφωνο πρόσωπο, το οποίο κατ’ ισχυρισμό εξήγησε στη σύζυγο του ενάγοντα το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου. Δεν υπάρχει καν ένορκη μαρτυρία από πλευράς εναγομένων, στην οποία να εξηγείται υπό ποιες ακριβώς συνθήκες εξήγησαν στην σύζυγο του ενάγοντα το περιεχόμενο του εν λόγω εγγράφου. Αντιθέτως, στην Έκθεση Απαίτησης επισυνάπτεται δήλωση της συζύγου του ενάγοντα ότι υπέγραψε έγγραφο στην αγγλική γλώσσα την οποία δεν κατανοεί, χωρίς να γνωρίζει το περιεχόμενο του, υπό την επιρροή του γραπτού της (εναγόμενου 2). Παρόμοια δήλωση επισυνάπτεται στην ΕΔ που συνοδεύει την ένσταση ως Τεκμήριο 1, στη ρωσική γλώσσα, μαζί με μετάφραση αυτής στην αγγλική.

Πέραν των ανωτέρω, σημειώνεται ότι όλοι οι ισχυρισμοί που περιλαμβάνονται στο Τεκμήριο 1 στην ΕΔ ΧΧ, στην αγγλική γλώσσα, παρέμειναν παντελώς ατεκμηρίωτοι και δεν υποστηρίζονται από καμία μαρτυρία. Το Τεκμήριο 1 αποτελεί έγγραφο στην αγγλική γλώσσα, χωρίς ημερομηνία και υπογραφή, το οποίο, σύμφωνα με την ΕΔ ΧΧ, περιλαμβάνει τις θέσεις των εναγομένων σε απάντηση των δικογραφημένων ισχυρισμών του ενάγοντος. Παρατίθενται απλώς στο έγγραφο αυτό κάποιες ατεκμηρίωτες θέσεις των εναγομένων στην αγγλική γλώσσα, χωρίς καν μετάφραση στην ελληνική, μέσω ΕΔ δικηγόρου ο οποίος δεν έχει καμία προσωπική γνώση ως προς τα ουσιώδη γεγονότα.

Πέραν τούτου, είναι ορθή, κατά την κρίση μου, η θέση του ευπαίδευτου συνηγόρου του ενάγοντος ότι η θέση που προβάλλεται στην παράγραφο 7 της ΕΔ ΧΧ ότι με βάση το Τεκμήριο 1 προκύπτει ότι το επίδικο ακίνητο αποκτήθηκε εξ ολοκλήρου με χρήματα των εναγομένων, ουδόλως συνάδει με τα όσα καταγράφονται στο Τεκμήριο 1.

Καταλήγω, χωρίς αμφιβολία, ότι η μαρτυρία που υποστηρίζει την αίτηση, δηλαδή η ΕΔ ΧΧ και τα συνημμένα σε αυτήν τεκμήρια, δεν είναι ικανοποιητική προς απόδειξη ότι οι εναγόμενοι έχουν πραγματική προοπτική να υπερασπιστούν επιτυχώς την απαίτηση.

Πέραν τούτου αποτελεί κρίση μου ότι οι εναγόμενοι δεν καταχώρισαν την υπό κρίση αίτηση χωρίς χρονοτριβή. Σημειώνεται πως οι εναγόμενοι όφειλαν να καταχωρίσουν σημείωμα εμφάνισης στην Αγωγή εντός 14 ημερών από την επίδοση σε αυτούς των σχετικών εγγράφων. Σύμφωνα με το φάκελο της δικογραφίας, η Αγωγή επιδόθηκε στους εναγόμενους στις 30/4/24, γεγονός το οποίο δεν έτυχε οποιασδήποτε αμφισβήτησης. Επομένως, μετά την παρέλευση της προθεσμίας των δεκατεσσάρων ημερών από την 30/4/24 για καταχώριση σημειώματος εμφάνισης, οι εναγόμενοι γνώριζαν ή όφειλαν να γνωρίζουν ότι υπήρχε κίνδυνος να εκδοθεί απόφαση εναντίον τους ως η απαίτηση του ενάγοντα. Παρόλα αυτά, οι εναγόμενοι παρέμειναν άπραγοι μέχρι και την 26/8/24, επειδή δήθεν ανέμεναν απάντηση από τον ενάγοντα σε κάποια πρόταση που του υπέβαλαν για εξώδικη διευθέτηση της υπόθεσης, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, στις 24/5/24. Σχετικώς επισυνάπτεται στην ΕΔ ΧΧ, ως Τεκμήριο 2, έγγραφο αποτελούμενο από δυο σελίδες, μια στην αγγλική και μια σε άγνωστη στο Δικαστήριο γλώσσα, η οποία πιθανόν να είναι η ρωσική. Σε ότι αφορά το αγγλικό κείμενο, το εν λόγω έγγραφο έχει τη μορφή επιστολής προς τον ενάγοντα, από κάποιο πρόσωπο που περιγράφει τον εαυτό του ως AHL και είναι μάλλον ο εναγόμενος 2. Θα πρέπει όμως να σημειωθεί ότι δεν έχει προσκομιστεί κανένα αποδεικτικό στοιχείο ότι το εν λόγω έγγραφο έχει αποσταλεί στον ενάγοντα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και πότε, ούτε ότι το αγγλικό κείμενο αποτελεί μετάφραση του κειμένου που έχει συνταχθεί σε άγνωστη στο Δικαστήριο γλώσσα, ούτε αναφέρεται άλλωστε σε ποια γλώσσα συντάχθηκε το αρχικό κείμενο. Εν πάση περιπτώσει, στο αγγλικό κείμενο, ως γίνεται αντιληπτό, προβάλλονται διάφοροι ισχυρισμοί σε επικριτικό εναντίον του ενάγοντα ύφος και στο τέλος φαίνεται να προτείνονται δυο επιλογές για επίλυση της διαφοράς των μερών,

εν σχέση με το αναφερόμενο στην Αγωγή ακίνητο. Τονίζεται ότι ουδεμία περιγραφή ή εξήγηση υπάρχει ως προς τις προτάσεις αυτές στην ΕΔ ΧΧ.

Επιπρόσθετα του Τεκμηρίου 2, επισυνάπτεται στην ΕΔ ΧΧ ως Τεκμήριο 3 αντίγραφο εκτύπωσης ηλεκτρονικού μηνύματος (email) στην αγγλική γλώσσα και σε μια άγνωστη στο Δικαστήριο γλώσσα, το οποίο, σύμφωνα με τον ομνύοντα ΧΧ, απέστειλε ο ενάγων στους εναγόμενους στις 3 Ιουνίου 2024, σε απάντηση στο δικό τους ηλεκτρονικό μήνυμα – Τεκμήριο 2. Ως γίνεται αντιληπτό, στο εν λόγω μήνυμα ο ενάγων φέρεται να αναφέρει ότι θα ήταν διατεθειμένος να αποδεχτεί πρόταση για χρηματική αποζημίωση από τους εναγόμενους, υπό τον όρο ότι ο ίδιος και η σύζυγός του θα έχουν δικαίωμα να διαμένουν στο σπίτι στο Πισσούρι εφ' όρου ζωής και θα λαμβάνουν οικονομική ενίσχυση καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής τους στην Κύπρο και στη Ρωσία. Το ηλεκτρονικό μήνυμα στην αγγλική γλώσσα τελειώνει με τη φράση «*you can submit your proposal, which I will consider and respond accordingly*».

Συνεπώς ακόμη κι αν ευσταθεί η θέση των εναγομένων ότι έλαβαν από τον εναγόμενο το ηλεκτρονικό μήνυμα – Τεκμήριο 3, εντούτοις δεν ευσταθεί ο ισχυρισμός που προβάλλεται στην ΕΔ ΧΧ ότι από τις 3/6/24 μέχρι την 26/8/24 οι εναγόμενοι παρέμειναν άπραγοι επειδή ανέμεναν την απάντηση του ενάγοντος στην πρότασή τους για εξώδικο συμβιβασμό. Ως ρητώς αναφέρεται στο αγγλικό κείμενο του Τεκμηρίου 3, ο ενάγων ανέμενε από τους εναγόμενους υποβολή νέας πρότασης στη βάση των δικών του θέσεων.

Για τους πιο πάνω λόγους, αποτελεί κατάληξη μου ότι δεν έχει ικανοποιηθεί καμία από τις προϋποθέσεις που τίθενται στον Κανονισμό 14.3 ανωτέρω, ώστε να αιτιολογείται ο παραμερισμός της εκκαλούμενης απόφασης.

Σε κάθε περίπτωση, σημειώνεται εν παρόδω ότι οι εναγόμενοι δεν έχουν ικανοποιήσει ούτε και τα κριτήρια που έχουν τεθεί στην υπόθεση **Denton** ανωτέρω, ώστε να δικαιούνται απαλλαγής από κύρωση, στη βάση του Κανονισμού 3.6, εφόσον η παράλειψή τους να καταχωρίσουν εγκαίρως σημείωμα εμφάνισης κρίνεται πρώτον σοβαρή και δεύτερον, παντελώς αδικαιολόγητη. Επιπλέον, αποτελεί κρίση μου ότι στη βάση όλων των σχετικών δεδομένων της υπόθεσης ως έχουν τεθεί ενώπιόν μου, με γνώμονα τον πρωταρχικό σκοπό, περιλαμβανομένης της ανάγκης για αποτελεσματική και με αναλογικό κόστος διεξαγωγή της δικαστικής διαδικασίας, καθώς και της ανάγκης για επιβολή συμμόρφωσης με τους Κανονισμούς, δεν

δικαιολογείται η απαλλαγή των εναγομένων από επιβληθείσα κύρωση, δηλαδή από την εναντίον τους ερήμην εκδοθείσα απόφαση. Ειδικότερα σε ότι αφορά την αδήριτη ανάγκη για συμμόρφωση με τους Κανονισμούς, υιοθετώ πλήρως τα όσα αναφέρθηκαν από τον Sir Geoffrey Vos, Master of the Rolls, στην σχετικά πρόσφατη απόφαση του Court of Appeal, **FXF v English Karate Federation Limited and another** [2023] EWCA Civ 891 στην παράγραφο 65 τα οποία ισχύουν κατά την κρίση μου και σχετικώς με τους νέους Κανονισμούς Πολιτικής Δικονομίας του 2023:

«...CPR Part 3.9 was amended for the reasons and in the manner explained in Denton and Mitchell. It was intended to send a general signal to the legal community that there would be a “tougher, more robust approach to rule-compliance and relief from sanctions” in support of the revised overriding objective. This was the origin of the Denton tests deriving, as they do, from the express words of CPR Part 3.9.... »

Και στην παράγραφο 68:

«Parties to civil proceedings and their solicitors need fully to understand that flouting rules and court orders will simply not be tolerated».

Κατάληξη:

Για τους πιο πάνω λόγους, η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα υπέρ του ενάγοντος – καθ’ ου η αίτηση και εναντίον των εναγόμενων – αιτητών. Σε ότι αφορά τον καθορισμό του ύψους των εξόδων, δεδομένου ότι ουδείς εκ των διαδίκων έχει καταχωρίσει κατάλογο εξόδων, προς υποβοήθηση του Δικαστηρίου για συνοπτικό υπολογισμόν αυτών, τα έξοδα θα τύχουν υπολογισμού από τον πρωτοκολλητή και θα εγκριθούν από το Δικαστήριο.

.....
Α. Κάρνου Α.Ε.Δ

Πιστό Αντίγραφο
Πρωτοκολλητής

